

"Fabricants de fantasmes"

Mª Teresa Puerto Ferre (*)

Sent poliglota practicant puc, per descomtat, parlar i escriure en la meua volguda Llengua Valenciana en qualsevol ambient que ho demane. La meua resposta, en espanyol, del 24/03/2006 era en contestació a un escrit, també en espanyol, del diari LEVANTE-emv (15/03/2006), idioma que també m'encanta tant com l'anglès i el francès.

Lo primer que li recomanaria al Sr Lluís Brines ("Fantasmagories llingüístiques"- LV-emv 30/03/06) es la lectura del catàleg de documents històrics i testimonis de personalitats nacionals/internacionals, continguts en el meu llibre, que li ajudarien a espantar eixos bewitched fantasmes que taladren la seua despistada ment i que li conduïxen a errors basics de bulto.

1. "Bases de Castelló": el 21 de desembre de 1932 va tindre lloc a Castelló , (pagada per la ultradreta nacionalista catalana i els seus braços culturals IEC + Omnium Cultural), una minúscula reunió (poc democràtica) entre: 2 entitats culturals (Lo Rat-Penat i la Societat Castellonenca de Cultura) una sola corporació (El Centre de Cultura Valenciana) , un seminari de filologia de l'Universitat de València, 4 societat valencianistes de la ciutat de València i 4 dels pobles . What a wonderful democratic troupe!.... Estos minims "representants que acceptaren tals normes" , nomes conseguiren afegir les firmes de 52 senyors, d'entre els quals, solament u és dedicava a qüestions lingüístiques (el Pare Fullana) i u a qüestions gramaticals (Carles Salvador, mestre d'escola) ..

Cal rellegir la "Declaració" que precedix a eixes "Bases d'Ortografia Valenciana" de 1932. En ella es diu que arribaren "a un acord transaccional" (mai a "una imposició totalitària definitiva"). I, un poquet mes avant, diu .. "les autoritats filològiques que sotafirmen mantenen els seus punts de vista científics " , en particular el Pare Fullana que, quan va vore, poc després, les actituds feixistes de Pompeu i Fabra (volent imposar la normativa de l'Institut d'Estudis Catalans del "infame dialecte barceloní"), s'en va separar i continúa "mantenint els seus punts de vista científics".

I com a mostra de la seua disconformitat va publicar la segona edició de la seua "Ortografia Valenciana" (1933) seguint el seu propi criteri filologic en defensa de la històrica Llengua Valenciana i fonamentan-la en: a) les nostres etimologies genuines; 2. els principis i lleis d'evolució de llengua històrica; 3. i l'autoritat dels Classics Valencians. ("Mite i realitat de les Normes del '32 : La trampa de Castelló" Ramón Garcia Hernandez .UV. 1991) . El Pare Fullana sabia molt be lo que feya .

2. Si la cultura literaria del senyor Lluís Brins fora una miqueta mes cultivada sabia que la parla romanç de Lleida, naixcuda del trencament del llatí , formava part també, com la nostra Llengua Valenciana, del diasistema occitano-romanico pero les seues afinitats fonetiques en la Llengua Valenciana deriven, particularment, de la repoblació cèltica de Lleida per les tribus ilergetes de la calçada litoral mediterranea. No obstant, ... ¿ existix, per algun cas, un Segle d'Or de la literatura lleidana? Mai conegut. El lleidà era u mes del mosaic de dialectes que conformaven Catalunya quan la Llengua Valenciana era ya una llengua consagrada per pedigrí i solera i el seu Segle d'Or.

3. Els mínims préstecs lingüístics agafats per la Llengua Valenciana de l'espanyol , además de ser un fenomen normal entre les "llengües en contacte", tan sols enriqueixen , algo més, la koiné llingüística d'una Llengua Valenciana ennoblida per la creació literària de centenars d'autors durant els segles XV i part del XVI.

4. El blaverisme no te res que vore en la llingüística. L'esquerra valenciana i el socialisme historic sempre varen defendre la nostra històrica Senyera en banda blava: tan vella i reconeguda com els documents que, des del 1348, la testifiquen.

5. Ningú pot creure ya la "milonga porteña" dels "50 universitats d'escudella i subsidi", fidelizadas de manera onerosa pel "establishment" catalaní (money, money, money ..) per a "recolzar" uns postulats totalment acientífics en defensa del "infame dialecte barceloní". Eixes universitats son "franquicias fidelizadas" i per ahí fora porten el nom de "universidades-juan-palomo"; las del ... yo me lo guiso, yo me lo como (document III.4.7.2 y ss del meu llibre) .

En l'Era d'Internet, els dogmàtics de la mentira tenen perduda la batalla. Y els fabricants de fantasmes, també.

(Ps : yo no utilise l'ortografía del dialecte barceloni). Sorry!

(*) Catedrática de Lengua Inglesa . Colectiu Lluís Fullana UPV